

Witold Zontek*

Skazujące wyroki zagraniczne i kara łączna: Między postulatami a rzeczywistością

Niniejszy artykuł porusza kwestie aktualności zakazu obejmowania kar z wyroków wydanych przez sądy państw członkowskich UE węzłem kary łącznej (wyrokiem łącznym) po dniu 1 lipca 2015 r. Chodzi o tożsamość rozwiązań przyjętych w uchylonym art. 92a k.k. i nowym art. 85 § 4 k.k., zwłaszcza w kontekście istotnej zmiany brzmienia art. 114a k.k. Nowelizacja Kodeksu karnego z dnia 20 lutego 2015 r. w tym zakresie wydaje się nie uwzględniać w dostatecznym stopniu rozwiązań przewidzianych w Kodeksie postępowania karnego, a traktujących m.in. o przejmowaniu do wykonania takich wyroków. Artykuł omawia potencjalne wątpliwości i prezentuje ścieżki argumentacyjne przydatne dla ich rozwiązania.

I.

Tzw. wielka nowelizacja Kodeksu karnego¹ wprowadziła wiele mniej lub bardziej nowatorskich zmian w dotychczasowych regulacjach prawa karnego materialnego. Jedną z nich jest modyfikacja brzmienia art. 114a k.k., która wprowadza do prawa karnego definicję wyroku skazującego oraz art. 85 § 4

---

* Asystent w Katedrze Prawa Karnego Uniwersytetu Jagiellońskiego, asystent w Izbie Karnej Sądu Najwyższego.

¹ Por. nowela z 20 lutego 2015 r.

k.k., który stanowi o tym, że karą łączną nie obejmuje się kar orzeczonych wyrokami, o których mowa w art. 114a k.k.² Zmiana tych dwóch przepisów – wydawałoby się, że jedynie redakcyjna³ – powoduje kilka pytań związanych z rzeczywistym zakresem ich zastosowania. Pewna kontrowersja na temat art. 85 § 4 k.k. zarysowała się podczas Bielańskiego Kolokwium Karnistycznego w maju 2015 r. pomiędzy uczestnikami dyskusji. Otóż pojawiły się dwa przeciwstawne stanowiska co do tego, czy rzeczywiście nie można węzłem kary łącznej objąć wyroków wydanych w innym państwie UE, a przekazanych Polsce do wykonania. Z jednej strony padł argument, że wyrok taki (po przeprowadzeniu procedury *exequatur*) staje się w pełnym zakresie podstawą wszelkich decyzji procesowych i wykonawczych, do jakich uprawnione i zobowiązane są polskie sądy. Został on jednak skontrowany powołaniem się na jednoznaczne brzmienie art. 85 § 4 k.k.⁴

Zastanówmy się zatem, jakie argumenty można zaprezentować, by zidentyfikować rzeczywisty zakres zastosowania art. 85 § 4 k.k. Zwłaszcza, czy przepis ten w interesującym nas aspekcie rzeczywiście jest tak jednoznaczny. Zauważyć należy, że w odniesieniu do art. 92a k.k.d.b. powszechnie w doktrynie przyjmowano, że wyroku unijnego nie można objąć węzłem kary łącznej. Doktryna zdawała się traktować tę kwestię jako oczywistą⁵. W odniesieniu do wyroków wydanych przez państwa członkowskie UE, źródłem powyższej tezy są dwie decyzje ramowe traktujące o tym zagadnieniu⁶:

---

² Uprzednio odpowiednikiem tego przepisu był art. 92a k.k. „Wyrokiem łącznym nie obejmuje się orzeczeń skazujących wydanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej” (dalej: k.k.d.b. – k.k. w dawnym brzmieniu).

³ Wszak art. 114a k.k. został wprowadzony do k.k. w 2011 r.

⁴ Zapis wideo dyskusji oraz referatu SSA D. Kali na stronie: <http://www.czpk.pl/index.php/wideo/bielanskie-kolokwium-karnistyczne/xii-bielanskie-kolokwium-karnistyczne-2015-r>, dostęp: 1 lipca 2015.

⁵ Por. w zakresie wykładni art. 92a k.k.d.b. m.in. P. Hofmański, w: M. Filar et. al. (red.), *Kodeks karny. Komentarz*, Warszawa 2014, wyd. 4; J. Raglewski, w: A. Zoll (red.), *Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz.*, Warszawa 2012, wyd. 4; P. Kozłowska-Kalisz, w: M. Mozgawa et al. (red.), *Kodeks karny. Komentarz*, LEX 2014.

⁶ Poza polem moich analiz pozostaje decyzja ramowa 2008/947/WSiSW o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych oraz decyzja ramowa w sprawie ENA – w takim zakresie, w jakim dochodzi do zwrotnego przekazania do Polski osoby przekazanej do innego państwa członkowskiego i tam osądzonej (art. 607t k.p.k.), lub w przypadku odmowy przekazania obywatela polskiego w celu wykonania kary, kiedy to kara z wyroku zagranicznego musi zostać wykonana w Polsce (art. 607s § 3 k.p.k.). Uważam, że ich rozwiązania jedynie pomocniczo mogą zostać wykorzystane w analizie problematyki modyfikacji kar przejętych do wykonania. Na potrzeby niniejszego artykułu pozostawiam je zatem bez głębszego omówienia.

- decyzja ramowa 2008/909/WSiSW z 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (implementowana w rozdziale 66g k.p.k.; dalej: decyzja o uznawaniu);
- decyzja ramowa 2008/675/WSiSW z 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (dalej: decyzja o uwzględnianiu).

Decyzja ramowa o uwzględnianiu orzeczeń wyraźnie przesądza w art. 3 ust. 3, że uwzględnienie wyroków unijnych nie może skutkować ich naruszeniem, uchyceniem ani rewizją ze strony państwa członkowskiego prowadzącego nowe postępowanie. Z kolei w motywie nr 14 decyzji czytamy, że owo naruszenie ma miejsce np. wtedy, gdy zgodnie z prawem krajowym państwa uwzględniającego kara nałożona uprzednim wyrokiem zostaje zaliczona na poczet innej kary lub włączona do innej kary, która ma być następnie w skuteczny sposób wykonana, w zakresie, w jakim pierwszy wyrok nie został jeszcze wykonany lub w jakim jego wykonanie nie zostało przekazane temu państwu. Wskazywałoby to niezbiecnie, że łączenie kary wynikającej z orzeczenia skazującego innego Państwa UE nie jest rzeczywiście możliwe. Jedyne mechanizmy ingerencji w to orzeczenie jest przewidziany w motywie 9 decyzji, który pozwala na to, by obniżyć odpowiednio wymiar kary, jeżeli taka możliwość miałaby miejsce w przypadkach czysto krajowych, a sąd uzna, że nałożenie kary w pewnym wymiarze w granicach określonych przez prawo krajowe byłoby niewspółmierne surowe w stosunku do sprawcy, zważywszy na jego położenie, i jeżeli cel kary może zostać osiągnięty za pomocą niższego wyroku. Należy jednak zwrócić uwagę na motyw nr 6 decyzji, który stanowi o tym, że jej rozwiązania, w odróżnieniu od innych instrumentów, nie mają na celu wykonywania w jednym państwie członkowskim orzeczeń sądowych wydanych w innych państwach członkowskich, lecz wyłącznie umożliwienie wiązania skutków z uprzednimi wyrokami skazującymi zapadłymi w jednym państwie członkowskim w toku nowego postępowania karnego w innym państwie członkowskim w zakresie, w jakim na mocy prawa krajowego tego drugiego państwa członkowskiego uwzględnia się uprzednie krajowe wyroki skazujące.

Z kolei decyzja o uznawaniu orzeczeń w art. 8 ust. 2 do 4 przewiduje bardzo restrykcyjne zasady procedury *exequatur*. Zasadniczo nie jest dopuszczalna jakakolwiek ingerencja w karę przekazaną oprócz mechanicznego obniżenia jej

do maksymalnego wymiaru kary w systemie krajowym, lub dostosowaniu rodzaju kary w przypadku rozbieżności. Natomiast decyzja ta pozostawia państwu swobodę wykonania kary w przedmiocie postępowania wykonawczego (art. 17), jednakże w art. 19 zastrzega, że wyłącznie państwo wydające może rozstrzygać wnioski o rewizję wyroku nakładającego karę, która ma być wykonana zgodnie z tą decyzją ramową.

II.

Lektura powyższych dwóch decyzji powoduje, że należy zastanowić się w pierwszej kolejności nad zakresem ich normowania. Czym innym musi być przecież uwzględnianie orzeczenia w kolejnym postępowaniu, a czym innym uznawanie wyroku. Mechanizmem związanym z wykonywaniem orzeczeń zapadłych w innym kraju UE, o którym stanowi przytoczony wyżej motyw nr 6 decyzji o uwzględnianiu, jest właśnie m.in. decyzja o uznawaniu orzeczeń. W przeciwieństwie do tej pierwszej zawiera ona zarys rozbudowanego mechanizmu procesowego przejmowania do wykonania orzeczenia skazującego na karę pozbawienia wolności. Z drugiej jednak strony ten obraz nieco burzy wspomniana regulacja decyzji o uwzględnianiu, która zabrania naruszania wyroku unijnego. Wydaje się zatem, że jedynym racjonalnym kierunkiem argumentacji w przedmiocie wzajemnej relacji postanowień tych dwu decyzji jest uznanie, że:

- decyzja o uznawaniu przewiduje mechanizm procesowy (o technicznym wymiarze) związany z przekazaniem do wykonania konkretnego wyroku unijnego, natomiast
- decyzja o uwzględnieniu jest do niej komplementarna w tym sensie, że przewiduje mechanizm uwzględniania w nowym postępowaniu wyroków unijnych niezależnie od tego, czy zostały przekazane do wykonania w innym państwie w stosownym trybie (*lex generalis*).

Pogląd ten stanowi uzasadnienie, że decyzja o uznawaniu wyczerpująco reguluje jedynie materię związaną z indywidualnym rozstrzygnięciem sądowym innego państwa UE (m.in. sposobem dostosowania konkretnej kary, zasadą podwójnej karalności itp.), natomiast decyzja o uwzględnianiu reguluje już relację kontekstową pomiędzy różnymi postępowaniami i wyrokami. Należy zwrócić uwagę, że w przytaczanym motywie 14 decyzji o uwzględnianiu zaakcentowano zakaz zaliczenia kary z wyroku unijnego na poczet innej kary lub włączenia do innej kary, niezależnie od tego, czy kara ta miałaby być wykonywana

(a więc należy domniemywać – przekazana w stosownym trybie), czy też nie-przekazana do wykonania. Zakaz ten obejmuje niezwykle szeroki wachlarz przypadków, co należy podkreślić – także nieznanymi polskiej ustawie⁷.

III.

Ustaliwszy więc wzajemną relację tych dwu dyrektyw, należy zastanowić się, czy ich implementacja do naszego systemu prawnego pozwala na poziomie krajowym podjąć podobne rozważania.

Decyzja o uznawaniu jest implementowana w rozdziale 66g k.p.k., natomiast decyzja o uwzględnianiu stanowi podstawę art. 114a k.k. oraz art. 85 § 4 k.k. Nowe brzmienie art. 114a k.k. jednak nie stanowi już o uwzględnianiu wyroku, lecz wprowadza definicję wyroku skazującego, przesądzając, że na gruncie polskiego prawa karnego należy przez to rozumieć także orzeczenie skazujące, zapadłe w innym kraju UE⁸. Definicja ta ma zastosowanie zarówno na gruncie prawa materialnego, jak i wykonawczego⁹. Jednak „zasięg” przepisu art. 114a k.k. w prawie procesowym nie jest już tak oczywistą kwestią.

Przyjrzyjmy się rozwiązaniom wspomnianego rozdziału 66g k.p.k., a zwłaszcza art. 611tk przewidującego negatywne przesłanki wykonania wyroku. Otóż jedną z nich jest to, że czyn, w związku z którym wydano orzeczenie, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego. Jednakowoż z jednym zastrzeżeniem – nie dotyczy to przypadku, gdy czyn taki nie stanowi przestępstwa z powodu braku lub odmiennego uregulowania w prawie polskim odpowiednich opłat, podatków, ceł lub zasad obrotu dewizowego¹⁰. Innym przykładem rozbieżności pomiędzy omawianymi regulacjami jest art. 611tl k.p.k., który przewiduje procedurę konwersji kary polegającej na pozbawieniu wolno-

---

⁷ Nie ma w polskim prawie karnym regulacji, która pozwalałaby na wykonanie kary orzeczonej w wyroku skazującym wydanym w innym kraju UE bez uprzedniego przejęcia takiej kary w odpowiednim trybie.

⁸ Szersze omówienie charakteru nowelizacji w tym zakresie zob. W. Zontek, w: W. Wróbel (red.), *Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz*, Kraków 2015, rozdział 2.4.

⁹ *Ibidem*; tak też twierdzą m.in. S. Buczman, R. Kierzyńska, *Nowelizacja prawa karnego z zakresu współpracy sądowej w UE – uwagi na temat recydywy europejskiej i ENA*, EPS 2011, nr 9, podobnie W. Zontek, w: W. Wróbel, *Nowelizacja...*, rozdział 2.4.2.1.

¹⁰ Chodzi zapewne o te typy czynów, które penalizują brak uiszczenia określonych, specyficznych dla danego porządku prawnego opłat, bądź niestosowania się do przepisów związanych z ich obliczaniem, organizacją itp.

ści nieznaną ustawie polskiej na taką, która jest w naszym systemie przewidziana¹¹. Oznaczałoby to, że do wykonania może zostać przejęty wyrok skazujący za czyn niestanowiący przestępstwa na gruncie polskiej ustawy lub za który orzeczono karę formalnie nieznaną polskiej ustawie – tyle, że tego rodzaju orzeczenia, w myśl art. 114a k.k., w ogóle nie stanowią wyroku skazującego¹². Konsekwentnie należałoby uznać, że na podstawie rozdziału 66g przejęliśmy do wykonania i będziemy wykonywać orzeczenie, które nie jest wyrokiem skazującym w rozumieniu, zdawałoby się, systemowej definicji.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że definicja zawarta w art. 114a k.k. nie rozciąga się na k.p.k. w tym zakresie, w jakim przewiduje on autonomiczną regulację związaną ze współpracą między państwami UE w zakresie uznawania i przejmowania do wykonania wyroków. Taka teza może być zasadna w świetle faktu, że przepisy k.p.k. implementują inne mechanizmy decyzji ramowych, dotyczące precyzyjnie określonej materii¹³. Jak już jednak zostało wcześniej zasygnalizowane, wskazane jest przyjęcie, że decyzja o uwzględnianiu uzupełnia – jako rozstrzygnięcie stanowiące *legi generali* – zasady współpracy wewnątrzunijnej w interesującym nas przedmiocie.

Dlaczego te subtelności miałyby dla nas jakiegokolwiek znaczenie? W perspektywie kary łącznej jest to niezwykle ważne, gdyż art. 85 § 4 k.k. odnosi się wprost do wyroków określonych w art. 114a k.k., a nie jak jego poprzednik (art. 92a k.k.d.b.) do znacznie szerszej grupy orzeczeń skazujących wydanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Z uwagi na powyższe wydaje się, że karą łączną teoretycznie można byłoby objąć ów przejęty do wykonania wyrok, o którym mowa w art. 611tk § 2 k.p.k.

---

¹¹ O tym, o jaką karę chodzi, pisze S. Steinborn „Wydaje się, że nie chodzi tu jednak o karę, w przypadku której jedynym elementem odróżniającym rodzajowo jest okres orzeczanego pozbawienia wolności (np. kara 30 lat pozbawienia wolności, kara 50 lat pozbawienia wolności). Karą nieznaną polskiej ustawie w rozumieniu art. 611tk § 2 jest kara, która na pozbawieniu wolności polega, jednak z uwagi na swe inne cechy, takie jak szczególnie tryb jej wykonania (np. tzw. kara »weekendowa«), dodatkowe obowiązki z nią się wiążące (np. umieszczenie w ośrodku pracy), rodzajowo odmienna jest od kary pozbawienia wolności. Jeżeli taka kara zostanie przejęta do wykonania w Polsce, podlega ona wykonaniu jako kara pozbawienia wolności i zgodnie z zasadami obowiązującymi w prawie polskim co do tej kary”. – S. Steinborn, w: L.K. Paprzycki (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz aktualizowany*, LEX 2015.

¹² § 1. Wyrokiem skazującym jest również prawomocne orzeczenie skazujące za popełnienie przestępstwa wydane przez sąd właściwy w sprawach karnych w państwie członkowskim Unii Europejskiej, **chyba że według ustawy karnej polskiej czyn nie stanowi przestępstwa**, sprawca nie podlega karze **albo orzeczono karę nieznaną ustawie** (podkr. W.Z.).

¹³ Decyzje te, tak jak chociażby decyzja o uznawaniu przewidują własne definicje pojęcia „wyrok”. Art. 1 wskazanej decyzji stanowi, że „»wyrok« oznacza prawomocne orzeczenie lub nakaz sądu państwa wydającego nakładające karę na osobę fizyczną”.

(związany np. z brakiem uiszczenia daniny nieznannej polskiemu prawu), lub na podstawie art. 611tl k.p.k. wyrok zawierający karę nieznaną polskiej ustawie. Konsekwencja ta jawi się jako nieracjonalna i niezamierzona przez ustawodawcę, brak bowiem jakichkolwiek racji, by w ramach przejętych do wykonania wyroków unijnych jedne obejmować karą łączną, a inne nie. Zresztą wspomniany motyw nr 14 decyzji o uwzględnianiu w tej materii nie wprowadza wyjątków.

IV.

Nowelizacja k.k. w zakresie, w jakim zmodyfikowała brzmienie art. 114a k.k., z jednej strony wprowadziła do tego przepisu konieczne zmiany¹⁴, z drugiej, poprzez brak synchronizacji z odpowiednimi regulacjami k.p.k., doprowadziła do trudnych do uzasadnienia konsekwencji. Najprostszą receptą na zaistniałą rozbieżność jest postulat powrotu do szerokiego ujęcia zakazu obejmowania karą łączną wyroków zapadłych w innym państwie UE, a obecnego w art. 92 k.k.d.b. Wtedy nic nie stałoby na przeszkodzie, by w pełni respektować zasadę autonomii rozstrzygnięć rozdziału 66g k.p.k. w optyce pojęć, jakimi się on posługuje, i konsekwentnie uznać, że nie ma do niego zastosowania art. 114a k.k.

Naturalnie można także próbować przedstawić argumentację, by nawet przy obecnym brzmieniu art. 85 § 4 k.k. pozbyć się dylematów związanych z karą łączną w omawianym aspekcie. Skoro karą łączną można objąć wyłącznie (z zastrzeżeniem art. 89 k.k.) kary podlegające wykonaniu, zatem wyrok, z jakiego one wynikają, musi być „zdatny” do wykonania na podstawie k.k.w. Oznacza to, że zastosowanie odpowiednich przepisów dotyczących łączenia kar może mieć miejsce jedynie w przypadku wyroku przejętego do wykonania w stosownym trybie, tj. rozdziału 66g k.p.k.¹⁵ W orzecznictwie pojawiają się jednak dwa przeciwstawne stanowiska co do dalszego sposobu procedowania w takiej sytuacji. Wyrażono pogląd dotyczący wykładni zawartego w art. 589 § 1 k.p.k. sformułowania „wyrokami różnych sądów”, który stanowi, że wyrok łączny mogą kreować jedynie wyroki sądów polskich: powszechnego i szczególnych, i nie obejmuje on prawomocnych orzeczeń skazujących obywatela

---

¹⁴ O tym szerzej W. Zontek, w: W. Wróbel, *Nowelizacja...*, rozdział 2.4.

¹⁵ Poza polem rozważań pozostawiam tzw. zwrotne przekazanie w ramach wykonania ENA – por. art. 607s § 3 k.p.k.), do którego wszakże stosujemy te same reguły z uwagi na § 5 tegoż przepisu.

polskiego przez inne państwa, nawet wówczas, gdy zostały one skutecznie przejęte do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej¹⁶.

Natomiast nieco złagodzoną wersję przyjął Sąd Najwyższy¹⁷ podkreślając, że dopuszczalność pewnego zmodyfikowania sankcji karnych zawartych w wyroku przejętym do wykonania przez państwo jego wykonania, wbrew generalnej zasadzie, iż do zmiany wyroku przejętego do wykonania upoważnione jest państwo wydania tego wyroku, wynika bezpośrednio z postanowień konwencyjnych i dwustronnych. Podkreślono dalej, że wydanie wyroku łącznego nie przekreśla istoty wyroku jednostkowego, uznając za nienaruszalne elementy najbardziej ważne dla jego bytu, jakimi są stwierdzenie winy i przypisanie sprawstwa konkretnie określonego czynu. Natomiast o nienaruszalności tych rozstrzygnięć, zdaniem SN, pośrednio świadczy instytucja utraty mocy wyroku łącznego z powodu okoliczności, o których mowa w art. 575 § 1 i 2 k.p.k. SN zatem nakazuje poszukiwać ewentualnego zakazu łączenia kar w konkretnym umowach międzynarodowych lub przepisach prawa krajowego. Przykładem takiego rozwiązania może być art. 99 umowy o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych i karnych, zawartej 16 września 1996 r. w Warszawie pomiędzy Polską a Rosją, zgodnie z którym „w stosunku do osoby przekazanej w celu odbycia kary do Państwa wykonania wyroku, skutki prawne skazania są takie same, jak w stosunku do osób skazanych w tym Państwie za popełnienie takiego czynu”. Przesądza to, zdaniem SN, że karę z wyroku rosyjskiego sądu przejętego do wykonania na podstawie stosownych konwencji i regulacji rajowych można połączyć węzłem kary łącznej.

Czy zatem możemy odnaleźć podobny przepis w naszym porządku prawnym? Rozwiązanie zawarte w art. 611tl. § 1 k.p.k., odwołując się do mechanizmu przewidzianego w art. 607s § 4 k.p.k., można interpretować jako zawierające zamknięty katalog czynności polskiego sądu w odniesieniu do przejętego do wykonania orzeczenia zapadłego w innym państwie UE. Obejmuje on określenie przez sąd:

- kwalifikacji prawnej czynu według prawa polskiego,
- podlegającej wykonaniu kary lub środka według prawa polskiego, w wysokości odpowiadającej górnej granicy ustawowego zagrożenia, uwzględniając okres rzeczywistego pozbawienia wolności za granicą oraz wykonaną tam karę lub środek, jeżeli kara lub środek, orzeczone przez organ sądowy

---

¹⁶ Tak m.in. postanowienie SA w Katowicach z 3 marca 2011 r., II AKz 685/11, „Prok. i Pr.” 2012, nr 3, poz. 25.

¹⁷ Jednak – co należy z całą stanowczością podkreślić – orzekający jeszcze w rzeczywistości normatywnej zawierającej art. 92a k.k.d.b.

państwa wydania nakazu europejskiego, przekracza górną granicę ustawowego zagrożenia.

Jedynie przy takim kierunku zawężającej wykładni można wskazać, że brak jest upoważnienia dla polskiego sądu do podejmowania innych niż wskazane czynności proceduralnych. Wykluczałoby to w takim zakresie stosowanie przepisów o wyroku łącznym. Jest to, moim zdaniem, kierunek o tyle „atrakcyjny”, że uniezależnia nas od art. 114a k.k. Oczywiście można także twierdzić, że oprócz podanych przeze mnie dwóch przykładów przejście do wykonania orzeczeń, które nie są wyrokami skazującymi wedle tego przepisu, pokrywa on wszelkie inne konfiguracje. Wtedy jednak interpretator musiałby podać klarowne rozstrzygnięcie tych dwóch przypadków.

V.

Zdaję sobie sprawę, że problematyka współpracy międzynarodowej w przedmiocie ściągania oraz wykonywania orzeczeń sądów zagranicznych na gruncie polskiego prawa ma charakter niezwykle złożony, a przedstawione w niniejszym artykule rozważania stanowią jedynie przyczynek do dyskusji. Warto jednak pochylić się bliżej nad coraz bardziej zacieśniającymi się relacjami pomiędzy prawem procesowym, materialnym i wykonawczym, które nowela z dnia 20 lutego 2015 r. doskonale uwypukliła.

Foreign SENTENCES and aggregate penalty: postulates v. reality

This paper focuses on the issue of the validity of the inadmissibility of aggregating of penalties imposed in a sentence passed in another member state of the European Union after the 1st of July 2015. Are the regulations provided for in the repealed art. 92a cc and in the newly introduced art. 85 § 4 cc correspondent, especially with regard to the significant changes of the body of art. 114a cc? The amendment of the criminal code that enters into force on the 1st of July 2015 seems to be insufficiently acknowledging the regulations provided for in the code of criminal procedure. The CPC provides detailed guidelines for mutual recognition and the enforcement of sentences passed in another member state of the European Union by the Polish justice system. The paper discusses

potential problems that might arise with regard to the amendment and presents arguments that may prove expedient in dealing with such problems.